

Sygn. akt II AKa 297/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka (spr.) SSO (del. do SA) Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. del. do Prok. Apel. Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 r.

sprawy **I. K. (uprzednio R. B.)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt III K 141/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego I. K. na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r., III K 141/13, uznał I. K. (dawniej R. B.) za winnego tego, że 18 lutego 2008 r. w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie będąc właścicielem suszarni marki A. (...) wprowadził w błąd J. P. właściciela Gospodarstwa Rolnego w T., co do własności suszarni, zamiaru oraz możliwości jej sprzedaży wraz z pełnym oprzyrządowaniem i wiatą, zawierając z J. P. umowę sprzedaży, czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 250.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. czynu z art. 286§1 KK w zw. z art. 294§1 KK w zw. z art. 64§1 KK i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony. W wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o winie zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu wprowadzenia J. P. w błąd,
 - nieustalenie, że oskarżony w okresie styczeń – luty 2008 r. miał prawo do dwóch suszarni marki A. (...),
2. naruszenie art. 286§1 KK przez jego błędne zastosowanie,
 3. naruszenie art. 5§2 KPK poprzez jego niezastosowanie.

Podnosząc wymienione zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa, ewentualnie o orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna, w stopniu bliskim oczywistej bezzasadności, o którym mowa w art. 457§2 KPK. Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie uchybił żadnemu ze wskazanych w skardze apelacyjnej przepisów postępowania, relewantne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty ustalił prawidłowo, stosując właściwe przepisy prawa materialnego.

Na wstępie należy stwierdzić, że apelacja została sporządzona niestarannie, poniżej wymaganego standardu, a podniesione zarzuty i wnioski są wzajemnie sprzeczne. Zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych nie wskazuje się źródła tego błędu. Nie wiadomo więc, czy sąd dopuścił się błędu braku (nie przeprowadził wszystkich wymaganych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów), czy błędu oceny (sąd dowolnie ocenił przeprowadzone dowody). Wnosić jedynie należy, że źródłem błędu w ustaleniach faktycznych jest rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zarzut naruszenia art. 5§2 KPK). Zważyć jednak należy, że stawiając zarzut obrazy wymienionego przepisu postępowania, skarżący nie wskazuje jakie to niedające się usunąć wątpliwości sąd rozstrzygnął wbrew dyrektywie z art. 5§2 KPK. Poza tym, stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, apelujący nie wykazał, czy miał on wpływ na treść orzeczenia. Podniesienie ww. zarzutu czyni też zbędnym zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, na co wskazuje się w piśmiennictwie karnoprocesowym oraz w wielu orzeczeniach sądów polskich. W końcu, ww. zarzut czyni niezasadnym wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku.

Przechodząc do oceny merytorycznej środka odwoławczego. Według apelacji, świadkowie T. M., Ł. B. i A. S. zeznali, że na początku 2008 r. oskarżony miał prawo do dwóch suszarni marki A. (...). Oskarżony nie twierdzi też, że w gospodarstwie w C. znajdowały się dwie suszarnie, ale że właściciel tego gospodarstwa (...) sprzedał mu dwie suszarnie. A. Ż. zeznał więc zgodnie z prawdą, że w C. znajdowała się jedna suszarnia. Oskarżony nie oszukał więc J. P.. Skoro był właścicielem dwóch suszarni, to jedną sprzedał T. S., a drugą pokrzywdzonemu J. P..

Istota zarzutów apelacji sprowadza się zatem do tego, czy sąd a quo zeznania świadków T. M., Ł. B. i A. S. ocenił zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art. 7 KPK, czy dowolnie, wyprowadzając następnie błędne wnioski, co do faktów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Tymczasem sąd meriti trafnie podniósł, że pokrzywdzony J. P. zeznał, że oskarżony twierdził, że opóźnienie w wydaniu suszarni wynika stąd, że inny kontrahent, od którego wcześniej kupił rzeczoną suszarnię, nie chce mu jej wydać. Na dowód tego przedstawił kserokopię umowy z 14 stycznia 2008 r. pomiędzy PHU (...) z spółką (...), której właścicielem był R. P. (k. 38). Z zeznań pokrzywdzonego wynika więc, że w początkowym okresie sporu pomiędzy nim a oskarżonym, ten drugi wyraźnie i stanowczo wskazywał na powód zwłoki w wydaniu suszarni. Powodem tym była okoliczność, że R. P., od którego kupił suszarnię nie chce mu jej wydać. Z zeznań tych wynika również, że przedmiotem sprzedaży była suszarnia, którą oskarżony nabył od R. P..

Zeznania J. P. korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego w tej części, w której wyjaśnia, że został oszukany przez P. (k. 229) oraz, że w 2008 r. kupił suszarnię A. od spółki (...). W tym zakresie oskarżony wyjaśniał, że ponieważ trafił się kupiec na suszarnię – J. P. - pojechał z nim do C., gdzie obejrzeni suszarnię, po czy J. P. zaakceptował warunki sprzedaży i doszło do zawarcia z nim umowy zbycia tej suszarni. Suszarni nie wydał nabywcy, gdyż R. P. odmówił

mu jej wydania. Oskarżony wpierw zaprzeczył, że zna T. S., a później przyznał, że co prawda z nim handlował, ale nie sprzedał mu suszarni A. (k. 372).

Z wyjaśnień oskarżonego wynika zatem, że przedmiotem sprzedaży pokrzywdzonemu była suszarnia A., którą wcześniej nabył on R. P.. Oskarżony nie sprzedawał też takiej suszarni T. S..

W apelacji podnosi się, że brat oskarżonego J. B. zeznał, że w gospodarstwie w C. widział dwie suszarnie zbożowe (k. 543). Tymczasem R. P. – właściciel tego gospodarstwa w 2008 r. stanowczo podał, że spółka posiadała tylko jedną suszarnię (k. 558). Również późniejszy zarządca tego gospodarstwa (...) konsekwentnie zeznawał, że w gospodarstwie w C. stała tylko jedna suszarnia, która została sprzedana A. W. (k. 78, 111).

Mając zatem na względzie dowody z zeznań pokrzywdzonego J. P., z zeznań J. Ż. i R. P. oraz z wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że w krytycznym czasie w gospodarstwie rolnym w C. znajdowała się tylko jedna suszarnia zbożowa marki A. (...), że jedynie tą suszarnię R. P. sprzedał oskarżonemu, sąd pierwszej instancji trafnie ustalił, że oskarżony był właścicielem tylko jednej suszarni marki A. (...).

Trafnie sąd ustalił także kolejną okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia, a mianowicie, że przed zawarciem umowy sprzedaży z pokrzywdzonym J. P., ww. suszarnię oskarżony sprzedał T. S.. Ustalenie to nie jest zresztą kwestionowane w apelacji. Tym samym, oskarżony zawierając umowę sprzedaży ww. suszarni z pokrzywdzonym nie był już jej właścicielem. Okoliczność tą oskarżony zataił przed pokrzywdzonym, czym wprowadził go w błąd, co do przysługującego mu prawa własności. Następstwem tego było doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250.000 zł., który ww. kwotę pieniędzy zapłacił oskarżonemu tytułem zakupu suszarni.

W tych okolicznościach, bezzasadne są zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisu art. 286§1 KK, poprzez jego zastosowanie. Ponieważ sąd a quo trafnie ustalił, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd, doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, trafnie ocenił, że wymienione zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu z art. 286§1 KK.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 5§2 KPK przez jego niezastosowanie. Apelujący nie dostrzega, że sprzeczność pomiędzy zeznaniami J. P., A. Ż., R. P. i częściowymi wyjaśnieniami oskarżonego, a zeznaniami T. M., Ł. B. i A. S. sąd usunął w drodze oceny tych dowodów. Apelujący nie zauważa, że zarzut obrazy art. 5§2 KPK może być postawiony, gdy sąd a quo dokonując ustaleń faktycznych powziął istotne wątpliwości, które następnie rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego wbrew dyrektywnie wyrażonej w cytowanym przepisie. Tymczasem, w niniejszej sprawie sąd I instancji nie powziął żadnych wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia. Wobec braku rzeczonych wątpliwości, sąd nie mógł uchybić dyrektywie rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. W orzecnictwie sądów polskich utrwalone jest stanowisko, że w sytuacji, gdy określone ustalenia faktyczne uzależnione są od dania wiary określonym dowodom, a nawet grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu przepisu art. 5§2 KPK (Zob. przykładowo postanowienie SN z 2 lutego 2002 r., V KK 207/03, OSNwSK 2004/1/238). Natomiast, ewentualne zastrzeżenia, co do wiarygodności danego dowodu lub grupy dowodów można rozstrzygać wyłącznie na płaszczyźnie pozostawiania przez sąd w granicach procesowej swobody ocen wynikającej z art. 7 KPK lub przekroczenia tej granicy. Dodać należy, że zarzut obrazy przepisu art. 7 KPK wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. Tymczasem, apelujący nie podaje, jakie to środki dowodowe zostały przez sąd meriti pominięte, od oceny jakich sprzeczności sąd uchylił się. Daje to podstawę do stwierdzenia, że wymieniony zarzut apelacji stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez sąd I instancji.

Niezasadne okazały się też wnioski apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego bądź o wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W okolicznościach sprawy, pierwszy z nich jest zupełnie nieuprawniony. Odnośnie do drugiego wniosku, w apelacji zabrakło jakiegokolwiek uzasadnienia wspierającego wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej

zawieszeniem. Tymczasem sąd a quo obszernie, wyczerpująco i przekonująco uzasadnił potrzebę wymierzenia oskarżonemu kary izolacyjnej. W tym stanie rzeczy, rzeczony wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, postanowiono, jak na wstępie.